

Võta ja loe!

№ 1. — VI. aastakäik.

Ühe marga pärast.

Siljuti juhtus Berliinis ühe jaama läheduses raste õnnetus. Üks trammijuht sõitis oma trammiga üle liiklemisselawa tänawa, kui ta äkki rööbastel nägi ühemargalise paberraha. Nuttu pidurdas ta oma tramm, et alla hüpata ja raha üles võtta. Ette aga kui ta wagunist sai wälja hüpata, sündis hirmus tõuge ja wapustaw kisa, kusjuures suured wagunirattad purunesid ja üle puistastid kildudega sõitjad ja tänawal liukujad. Dotamata ja järsku tramm peatuse tõttu ei saanud järgneva taga sõitwa tramm juht nii äkki oma wagunit pidurdada ja sõitis täie hooga eelmisele peale. Paljud inimesed said selle tagajärjel raskemaid või kergemaid wigastusi. Kui siis lõpuks hakati süüdlast otsima, siis leiti, et see sündis ühe wana paberilipaka pärast roobastel, mis paistis nagu margaline paberraha, tegelikult aga seda ei olnud. Ühe marga pärast, tegelikult ühe wäärtusetu paberitüki pärast, oli trammijuht nii paljude ta hooliks usaldatud inimeste elu mängu pannud ja tagajärjeks oli sarnane katastrof, mis talt riisus au ja teenistuse.

See sündmus sai mulle piibits paljude noorte elust, kellel on samuti läinud nagu sellel trammijuhil. Kesk röömsat edasitormamist, kesk wõtte kõigi ettetulewate raskuste üle, et olla tubli korralik mees, lasewad nad äkki iseendid peatada. Seal oli midagi nende ees, mis neid sundis seisatuma. „Mida kõik ei võits ja selle eest osta?“ mõtlejaid nad. Ja nad lasid käe oma eluwaguni tüürilt, mida olid siiani nii truult hoidnud, tegid ainult wiimaks peatuse, ainult filmapilguks — ja seal sündiski katastrof, oligi purunemine. Ja nüüd on kogu eluajaks häbiplakk nende noorele elule wajutatud, ebatruuduse, ebaaususe, ebatõlpluse plekk. Ei pruugi olla alati tagajärjeks sarnased suured õnnetused, nagu sellel trammijuhil, mis wiivad wallandamisele ja kohtulikule karistusele, waid on juba seegi purunemine, kui pead edasi minema haawatud südametunnistusega, alalises hirmus elama, kas seda siiski keegi ei näinud, või häbis, et on midagi ette tulnud, mida kunagi ei saa ära pesta. Nii on palju, palju noori inimesi, kellel sarnased saatusklikud õnnetused on elus olnud. Ja sellepärast on ka nii palju rahutuid, ebakindlaid noori inimesi. Neil on mingi plekk minewikul.

Ming hirmuain on weel awastus, et see lõpuks polnudki mingi suur raha, waid ainult wana paberilipakas. Kata-morgana oli neid narinud. Ta mõles selle läbi röömu omada, kuid midagi ei saawutanud. Kõik oli asjata. Mitte ainult puhas südametunnistus, au ja

füütus pole kadunud, waid kogu elu õnnetuks tehtud, kõik oli mängu pandud ja kaotatud mitte millegi pärast.

Ja nii wõimatu, kui see ka paistab, seda häbiplakki wälja saada südametunnistusest, on siiski olemas üks tee, mis wiib parandusele. Seda wõib nimelt see, kes kord maa peal käis ja aitas murtuid ja purustatud elusid uuesti ülestõusta. See oli Jõhann Jeesus. Ta on öelnud: „Mina olen tulnud, et patuseid otstida ja õndsaks teha! Tulge minu juure kõik, kes teie waematud ja foormatud olete, mina tahan teile hingamist anda jne.“ Kuudas ütles ta ühele: „Sinu patud on sulle andeks antud. Mine rahuga ja ära tee enam pattu!“ Ja aastasadade kestel on tuhanded, kelle elus olid katastroofid, wõinud ta juure tulla ning terveks saades alata uut elu. W. S.

Mitte ühtegi — ükski

Ei ole, kes õige on, ei ühte ainustki Room. 3:10.

Ei ole, seda, kes head teeb, ei ole ühte ainustki Room. 3:12.

Seft minuta ei wõi teie ühtegi teha Joh. 15:5.

Seft nõnda on Jumal maailma armastanud, et Ta oma ainu-sündinud Poja on annud, et ükski, kes tema sisse usub ei pea hukkuma, waid et igawene elu temal peab olema Joh. 3:16.

Ja mina annan neile igawese elu ja nemad ei saa elades hukka ja ükski ei kisu neid minu käest.

Minu Jsa, kes neid mulle on annud, on suurem kui kõik ja ükski ei wõi neid minu Jsa käest kiskuda Joh. 10:28—29.

Mida ja loed?

Rülastasin korra abielupaari, kelle uhkus oli nende poeg. Sõdurimõlts peas, mõök puusjal ja plüüs käes, nii esitas ta ennast mulle. Pois meeldis mulle. Ma wõtsin ta sülle ja küsisin, milleks ta kord tahab saada.

„Walteriks“ oli kiire wastus.

Kohe kargas pois maha, tõi kapiist ühe roheline kaanega raamatu ja ulatas selle mulle. Raamatu kaanel oli rõõwlipealik Walter, kelle kolemaid tegusi see raamat kirjeldas. Nälid ma teadsin, Selleks tahtis ta saada!

Ma ehmuftin. Ema naeratas.

Kolmteist aastat möödus. Pois on noormeheks stgunud, kahjuks noormeheks, kes oma eesmärgi peaaegu on saavutanud.

Ras ema ka veel täna naeratab? — Poja metsiku elule kirjutame: Halwa kirjanduse mõju.

„Urge ekfige mitte, Jumal ei anna ennast mitte pligata; seft mis inimene tial küllwab, seda tema ka lõikab.“ Gal. 6, 7.

Inimesed, kes endale velda ei lasa.

Need on inimesed, kes hästi oskavad teisi armustada ja midagi ei jää neist nägemata. See armustam meel on niivõrd terav, et alati enam näeb, kui tegelikult on. Sealjuures on nad uhked oma „terava mõistuse“ ja „kindla otsustusvõime“ peale. Kui neid inimesti aga kord nende eneste wigade peale tähelepanelikuks teha, siis muutub asi kohe, Nad on haamatud ja tufased. Nad on imestanud, mis ja omale lubad ja kui halb inimeste tundja ja oled. Sind peetakse „kitjarinnaliseks“ ja piiratud arusaamisega inimeseks sest et ja neid „ei mõista“, „väiklane ja kade“ oled. Sarnasti inimesti on aidata raske, sest „tarkus ülevalt lasab omale velda,“ mis neil kahjuks puudub.

„Ärge olge eneste meelest targad.“ Room 12:17.

Kõigile!

Kõige ilusam külg ewangeeliumi kuulutamises on see, et patust pääsemine ja õndsaksjaamine kõigile on valmistatud. Väikene paljasjalgne pois tuli oma koha pealt, viimasest pingist, kus ta oli istunud, kuulutaja juurde, kes praegu oma kõne oli lõpetanud kirjakoha üle: „Õndsad on rahunõudjad, sest neid peab Jumala lasteks hülitama,“ tõstis käe ülesse ja ütles: „Ma tahaksin heameelega Jumala laps olla, kui ma mitte liiga väike ei oleks, ja usun et emagi tahaks selleks saada, kui ta liiga suur ei oleks.“ Ei, keegi ei ole liiga väike, ei keegi ei ole liiga suur, ei keegi liiga vaene, ei keegi liiga rikas, ei keegi liiga kurb, ei keegi liiga rõõmus Jeesuse päästvat ewangeeliumi vastuvõtmiseks. Õnnistus on kõigile, lootus kõigile, armastus kõigile; taeva pärlivaravad on lahti kõigile.

Ewa Booth.

Bahaste palumised.

Keegi kõnekas Itaalia jutlustaja ütles: „Kuna usupalwet kindlaste kuulatakse, on meie palwed sagedaste linnapoiste kelmuste sarnased, kes naabri ukjel koputavad ehk kella tõmbavad ja ise jooksmata pistavad. Meie koputame sagedasti armuukse pihhta ehk lõmbame kella, ja jookseme siis ära, ilma et tšjelaskmift ehk wastust oodata. Meie toimime sagedaste nagu oleks meil kartus, et meie palmeid kuulatakse.“

Wõta ja loe jätkub ka sel aastal oma ilmutist. Hind endine. Tellige ja levitage seda kõige odavamalt äratavat lehte ja paluge, et ta võiks olla õnnistuseks. Toimetaja.

Saulud.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Wii mind kõrge kalju peale. Kuhu waenlane ei saa, Wii mind findla kantfi sisse, Mis jääb seisma lõpmata.

Koor: Selle kõrge kalju peale, Rajan oma õnnistust, Ta on wanast ajast seisnud Ja jääb seisma igawest'.

Üksnes selles kõrges kaljus On mu elu, õnnistus; Kui kõik ilma wara lõpeb, Ta mu jäädaw warandus.

Wiisil: Oh Jeesus Kristus tule ja. P. 31.

Just nii kui olen, tulen ma Su juure, Õnnistegija, Mind pese oma werega Ja wõta mind su lapses ka.

Su wastu olen ekinud Ja karistust ka teeninud, Küll suur on minu patu süü, Ei seda tasuda ma wõi.

Su töotusest kinni pean Ja armu peale lootma jään, Üht ka hetsejat hinge ja Si tahta wälja lükata.

Wiisil: Ma tahan jätta maha. P. 245.

Ma sagedasti efsin Ta püha jälgedest, Ta arm jääb liitumata Mu wastu igawest', Kui kõigun sinna, tänna, Siin aja laente peal, Siis Kristus on mu kalju Ja abi ikka teal.

Mu kõige parem tegu Ei maffa tema ees, Mu ainus kõlblit õigus On Jeesu were sees; Mu wägi on kõik nõtruš, Siin ilma temata, Ta läbi wõin ma teha Kõik ilma wcewata.

Wiisil: Jeesusest ei jäta ma. P. 161.

Tugewad on Jeesu käed, Need mind igawesti hoidwad, Kui kõik sõbrad lahkuwad Ja mind üksi maha jätwad: Ei mu Jeesus lahku m'ust, See on minu kindel troost.

Mõistab hukka waenlane, Kristus on mind õigeks mõistnud, Riufab kurat kurjasti, Jeesus teda ära wõitnud; Tema kostab minu eest See on minu kindel troost.

Ei mind ükski wägi wõi Tema armust lahutada, Tema sõna räägib nii, Kes wõib selle wastu panna? Ei ta iial lahku m'ust See on minu kindel troost.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sint. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti 10 tütti — 15 senti. Ilmub 1×kuus. Matjab aastas 30 s, 1/2 a. 20 s., wälismaale 60 s. aastas. Tellige, lewitage ja paluget Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastööd saata toimetaja aadressil — P. Sint Päitele 5-7, Tallinn. Tel. 446-22, raha posti jookswale arwele nr. 353.

Ilmub 30 oktoobr'il 1936.

„Külwaja“ trükk, Tallinn, Rataskaewa 6, tel. 450-67.

